

บทคัดย่อ

การศึกษาแรงจูงใจในการย้ายถิ่นมาเมืองพัทยา มีวัตถุประสงค์หลักในการศึกษาคือ (1) เพื่อศึกษาถึงแบบแผนโดยทั่วไปของแรงจูงใจในการย้ายถิ่น (2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นระหว่างเพศชายและหญิง และ (3) เพื่อศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่คาดว่าจะมีผลทำให้ลักษณะแรงจูงใจของเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม ทำการสัมภาษณ์ผู้ย้ายถิ่นที่ย้ายเข้ามาเมืองพัทยา เป็นเวลานานตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป และไม่เคยมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในเมืองพัทยามาก่อน ได้ขนาดตัวอย่างทั้งสิ้น 257 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างจากตำบลนาเกลือ จำนวน 107 คน และตำบลหนองปรือ จำนวน 150 คน โดยแบ่งเป็นผู้ย้ายถิ่นชายจำนวน 103 คน และผู้ย้ายถิ่นหญิง จำนวน 154 คน

สำหรับการศึกษาแรงจูงใจในการย้ายถิ่นเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิง จะแบ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับ (แบบแผนแรงจูงใจโดยทั่วไปของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง) และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อแบบแผนแรงจูงใจ โดยใช้ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) เป็นตัวเปรียบเทียบ ดังนี้คือ

* ผลการศึกษาในเรื่องของแบบแผนโดยทั่วไปของแรงจูงใจในการย้ายถิ่น พบว่า มากกว่าครึ่งของผู้ย้ายถิ่นมาเมืองพัทยา มีแรงจูงใจด้านงาน โดยเฉพาะแรงจูงใจเพื่อความต้องการมาทำงานในที่ดีกว่า และมากกว่า 1 ใน 3 ของผู้ย้ายถิ่น จะมีแรงจูงใจด้านครอบครัว ส่วนแรงจูงใจด้านวิถีการดำเนินชีวิตนั้นจะมีเป็นจำนวนน้อย และเมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจระหว่างเพศชายและเพศหญิงโดยทั่วไป จะพบว่า ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจเพื่องานที่ดีกว่า ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากกว่าผู้ย้ายถิ่นชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจเพื่อการแต่งงาน หรือการติดตามครอบครัว

* สำหรับผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อแบบแผนแรงจูงใจ พบว่า

1. ปัจจัยทางอายุ พบว่า ผู้ย้ายถิ่นที่มีอายุ 21-30 ปี และ 31 ปีขึ้นไปทั้งชายและหญิง จะมีแบบแผนแรงจูงใจเหมือนกันคือ เป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่คิดว่า

2. ปัจจัยทางสถานภาพสมรส พบว่า ผู้ย้ายถิ่นที่แต่งงานแล้ว และเป็นหม้าย/หย่าร้างชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่คิดว่า ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจด้านงานและครอบครัว คือแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่คิดว่า และแรงจูงใจเพื่อการแต่งงาน หรือการติดตามครอบครัวเป็นจำนวนเท่ากัน

3. ปัจจัยทางการศึกษา พบว่า ผู้ย้ายถิ่นที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาทั้งชายและหญิง จะมีแบบแผนแรงจูงใจเหมือนกันคือ แรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่คิดว่า ส่วนผู้ย้ายถิ่นที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำ ในขณะที่หญิง จะมีแรงจูงใจด้านงานและด้านครอบครัวเป็นจำนวนเท่ากัน

4. ปัจจัยทางอาชีพเดิม พบว่า ผู้ย้ายถิ่นที่มีอาชีพเดิมเป็นผู้ปฏิบัติงานทางด้านการค้าวิชาชีพ และช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร ทั้งชายและหญิงจะมีแบบแผนแรงจูงใจเหมือนกัน คือเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่คิดว่า